No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(5) HOOFDSTUK III. (Vervolg).

Nadat het noodlot hem een doodsangst op 't lijf gejaagd had, was het nu vriendelijk tegen hem. Als Furneaux zich anders uitgedrukt had — als hij bijvoorbeeld gezegd had: ,,Hadt U dien man ooit van te voren gezien?" of ,,Hebt U nu eenige reden om te denken, dat U zijn naam weet?" zou hij Theydon 't vuur zóó na aan de schenen gelegd hebben, als hij met geen mogelijkheid vermoeden kon.

,,Het verwondert U misschien als ik U zeg," hoorde hij een piepend, schril stemmetje, ,,dat er heel wat politieagenten in Londen rondloopen, die U onder verdenking zouden arresteeren, als U ze zoo behandeld haat, als U ons gedaan hebt."

,,Dan kan ik alleen maar zeggen, dat ik 't goed met mijn ondervragers getroffen heb," lachte Theydon.

Winter schudde afkeurend het hoofd. ,,Hebt U ons niets meer te vertellen?" vroeg hij.

,,Niets!"

,,Dan hoeven wij U vanavond niet langer lastig te vallen. Natuurlijk, als de fortuin ons gunstig is, en wij den heer met de klassieke gelaatstrekken vinden — de meest onwaarschijnlijke persoon om een moord te begaan, waarvan ik ooit gehoord heb — zullen wij U noodig hebben om te zien of U hem herkent."

,,Ik ben te allen tijde tot Uw dienst. Maar wilt U mij niet vóór dat U weggaat eenigszins inlichten? Wat is er eigenlijk precies gebeurd? Ik heb niet eens een verslag van de misdaad in de courant gelezen."

,,Voelt U er iets voor No. 17 te onderzoeken?" Furneaux deed deze vraag, en Theydon was doodverbaasd.

,,Bedoelt U . . . ." begon hij, maar Furneaux lachte hard.

,,Ik bedoel de kamers van Mevrouw Lester," zei hij. ,,Het lijk van de arme vrouw is in 't lijkenhuis. Als U met ons meegaat, kunnen wij ons voorstellen, hoe de misdaad zich heeft afgespeeld. Zij moet ongeveer op dezen zelfden tijd gebeurd zijn, als de berekeningen van den dokter juist zijn."

Theydon stond op.

,,Het lijkt mij zeer — belangwekkend," zei hij. ,,A propos, Mijnheer Furneaux, U hebt een Franschen naam. Bent U een Franschman als ik vragen mag?"

,,Ik kom van Jersey. U denkt zeker, dat ik de manieren van een Franschen juge d'instruction aanneem, hè?"

,,Neen, ik kan er niet toe komen te gelooven, dat U mij voor den moordenaar aanziet."

Ze gingen met hun drieën de gang in. Bates en zijn vrouw vertoonden dadelijk hun ontdane gezichten aan de keukendeur.

,,'t Is in orde, Bates," zei Theydon luchtig. ,,Ze hebben me niet gevangen genomen. Ik ben over een paar minuten weer bij je terug." Maar Bates was geheel in de war.

,,Wat voor mij de deur dichtdoet," zei hij tegen zijn vrouw, toen ze alleen waren, ,,is dat die kleine slimmerd mijnheer zijn kleeren zien wou. Ik heb ze naderhand goed bekeken, maar er was geen spatje op, behalve een paar vlekken van regendroppels op den kraag. Het is een eigenaardige geschiedenis, dat is zeker. Mijnheers manier van doen was vreemd toen hij thuiskwam. 't Was alsof hij gisterenavond luisterde. Ik kan er geen touw aan vast knoopen, Eliza."

Werkelijk, — niemand is een held in 't oog van zijn knecht, — en wat zou Tomlinson, huisknecht op Fortescue Plein no. 11 dan wel van zijn meester gedacht hebben, als hij geweten had dat de laatstbekende bezoeker van Mevrouw Lester, James Creighton Forbes geweest was?

HOOFDSTUK IV.

Een gesprek door de telefoon en de gevolgen ervan.

Theydon's loopbaan als journalist was tot nog toe die van een ,,bijzonderen correspondent" of verslaggever geweest. Hij had nog nooit een van die stinkende sloppen van een groote stad betreden, waar maar al te dikwijls moorden worden gepleegd; hij was nog nooit haast flauw gevallen bij den aanblik van den dood in zijn afgrijselijkste gedaante, wanneer het lijk van den een of anderen ongelukkige slechts dient om de reeds bedorven lucht nog te bezwangeren. Het was dus zeer vreemd, dat Winter de deur van No. 17 nauwelijks open gedaan had, of onze vriend merkte een zwaren, doordringenden reuk op, die hem deed denken aan iets vreeselijks en onreins. In 't eerst dacht hij dat hij 't zich maar verbeeldde. Sterk als hij was, had zijn zenuwgestel dien avond heel wat doorstaan. Hij wist wel dat de verbeeldingskracht allerlei beelden kon oproepen en de vijf zintuigen aan zich kon onderwerpen. Hij wilde hieraan niet toegeven en deed zijn best zijn aandacht bij de omgeving te bepalen. Hij stond in een ,,hall", gemeubeld met een fijnen smaak, die stellig ook in de kamers zou heerschen. Om zich te verzetten tegen de denkbeeldige schepping van zijn verhit brein, streek hij met zijn hand over zijn oogen. De hoofd-inspecteur lette die beweging op.

,,U zult hier niets vreeselijks zien," zei hij kalm, ,,dat verzeker ik U. Behalve dat er laden en koffers snel doorzocht zijn, is er niet de minste aanwijzing dat hier een misdaad gepleegd is."

,,Mijnheer Theydon is hier gekomen geheel voorbereid om geesten te zien," piepte Furneaux. ,,Blijkbaar kent hij den eigenaardigen geur van een Chineesch wierookstokje niet."

Theydon keerde zijn verbaasde oogen naar het in elkaar geschrompelde mannetje, dat de kunst scheen te verstaan zijn geheime gedachten te lezen.

,,Een Chineesch wierookstokje," herhaalde hij. ,,Is dat niet de wierook, dien de Chineezen in hun tempels gebruiken?"

,,Ja," zei Furneaux.

,,Massa's dames branden ze tegenwoordig in hun boudoirs," verklaarde Winter kort.

,,De Chineezen branden ze om booze geesten te verdrijven," mompelde Furneaux. ,,De Taou-goden zijn lang niet vriendelijk van aard. Als een van hen op een geschilderden waaier maar even een zuur gezicht zet, heeft dat nieuwe en pijnlijke martelingen ten gevolge. Ik heb Shang Ti mij zien toegrijnzen van af een porseleinen vaas die verder buitengewoon mooi was, en ik voelde mijn haren te berge rijzen."

,,Praat niet zoo'n onzin, Charles," zei Winter zijn wenkbrauwen fronsend.

,,Praat ik nu onzin, Mijnheer Theydon?" vroeg Furneaux. ,,Voelde U niet een rilling door Uw leden gaan, toen die vreemde lucht Uw neusgaten aantastte, die nog niet geheel bedorven zijn door den geur van duizenden straffe sigaren?"

,,Schei uit!" beval Winter, een deur openwerpend.

,,En zij noemden hem Leander — Leander, die de Hellespont over zwom terwille van de liefde eener vrouw!" mompelde Furneaux.

Theydon begon te gelooven dat beide detectives niet heelemaal snik waren. Furneaux wiens buitengewoon inzicht hij werkelijk vreesde, was een uitstekend voorbeeld van het samengaan van krankzinnigheid en genie. Hij begreep niet dat een schijnbaar onsamenhangend gesprek als dit tusschen beide mannen een bewijs was dat zij zich voelden als honden, die hun prooi op 't spoor zijn.

Winter's vóórnamen waren James Leander; laatstgenoemde klassieke naam was hem alleen maar gegeven, omdat zijn vader iets te maken had met een bekende roeiclub, maar Furneaux vond er een aanleiding in voor menige grap. Theydon hoorde dit alles pas later. Op dit oogenblik schonk hij al zijn aandacht aan Winter, die hen naar een sierlijk gemeubelde slaapkamer voerde.

Er waren twee knopjes voor het electrisch licht. Twee lampjes bevonden zich op de gewone plaats voor de kaptafel; een derde hing aan een hemel boven het bed, en kon door een knopje achter het kussen aangedraaid worden. Winter draaide alle drie de lichten op, zoodat de kamer helder verlicht werd! Men zou zich moeilijk een plaats kunnen voorstellen, minder geschikt voor een lage misdaad als deze kamer. Zij zag er precies uit wat ze was — de slaapkamer van een beschaafde vrouw, wier ontwikkeld gevoel voor kleur en lijn bleek uit de harmonie van tapijt, behang en meubels.

Winter wees naar een kleine indeuking opzij van het bed. Een wit linnen sprei was gekreukt alsof iemand erop gezeten had.

,,Daar heeft Ann Rogers, de dienstbode, haar meesteres om tien uur van morgen gevonden," zei hij. ,,Zooals U ziet is het bed niet beslapen. Mevrouw Lester was dan ook geheel gekleed. Ik geloof dat zij het oogenblik, dat zij de kamer binnentrad — waarschijnlijk om zich ter ruste te begeven, aangevallen is, en geworgd vóór zij een kreet heeft kunnen uitbrengen, en hier toen zij dood was, neergeworpen is."

Weer rook Theydon den scherpen doordringenden, doch niet onaangenamen geur, die volgens Furneaux aan het branden van een wierook-stokje toe te schrijven was, maar zijn geest richtte zich nu op de woorden van den detective, die een eigenaardig verschil vormden tusschen vage mogelijkheden, die hem door 't hoofd speelden en het vreeselijke drama zooals de ervaren criminoloog het zich voorstellen zou.

,,Maar," zei hij, haast als een tegenwerping, ,,van wat ik van mevrouw Lester gezien heb, was zij een sterke en flinke vrouw. Het is onbegrijpelijk, dat de man, die hier gisterenavond binnen gekomen is, haar vermoord zou kunnen hebben, terwijl ik twee korte briefjes schreef. Ik weet stellig, dat hij niet langer dan vijf minuten gebleven is, en Bates of ik, of allebei, zouden toch het gestommel van voeten, eenige teekenen van een worsteling gehoord moeten hebben. Bovendien, denkt U dat zij op 't punt was zich ter ruste te begeven? Komt die meening niet in strijd met de feiten, die we kennen?"

,,Wat voor feiten?"

,,Wel, die ik U genoemd heb. Het korte bezoek, het zonder eenige geheimzinnigheid komen en gaan, het op de bus doen van een brief, die tusschen haakjes, wel tijdens het bezoek geschreven kan zijn."

,,Dat is ook zoo."

Theydon sprong op van verbazing. Het zou hem nu niets meer verwonderd hebben Forbes' naam te hooren.

,,Hoe weet U dat?" vroeg hij.

,,Mevrouw Lester schreef aan een tante in Oxfordshire, een dame, die in 't dorp Iffley woont, dicht bij de eerste sluis in de Theems na Oxford. Deze tante, een zekere juffrouw Beale, was vandaag toevallig aan 't lunchen met een vriendin in Oxford, en iemand toonde haar een vroege uitgave van een Londensch avondblad, waarin het verhaal van den moord stond. In plaats van 't op haar zenuwen te krijgen, was Juffrouw Beale zoo verstandig direct naar het politiebureau te gaan. Een van onze beambten heeft vanavond een onderhoud met haar gehad, en zij komt morgen hier, maar in den tusschentijd heeft de Oxfordsche politie ons het voornaamste uit den brief getelefoneerd, waarin als datum staat: ,,Maandag, half twaalf 's avonds." Het uur is niet geheel juist, maar toch nagenoeg, daar uit den inhoud blijkt dat ,,een kennis" haar juist bezocht heeft, en haar iets verteld heeft, dat de schrijfster heeft doen besluiten, Londen te verlaten ,,morgen" — dat is vandaag — ,,of Woensdag op z'n laatst." Zoo ziet U, mijnheer Theydon, dat als de onbekende een eerlijk mensch is, hij zich spoedig bij de politie zal aanmelden. Zoover ik weet, kan hij 't nu al gedaan hebben. Als dat 't geval is, zult U hem waarschijnlijk spoedig weer ontmoeten."

Een electrische bel klonk aan 't eind van de gang. Het klonk hun als een pistoolschot in de ooren. Zelfs de detectives schrokken er van, en Winter zeide op een geërgerden toon:

,,Ga eens luisteren wie daar in vredesnaam is, Furneaux!"

Furneaux keerde dadelijk terug met Bates, bleek en vol excuses.

,,Neem me niet kwalijk, Mijnheer," zei de knecht die zich tot Theydon wendde, maar onderwijl zijn oogen angstig door de kamer liet dwalen, alsof hij verwachtte een spook te zien, ,,Mijnheer Forbes heeft U opgebeld —"

Theydon's stem beefde. Voor den eersten keer in zijn leven begreep hij, waarom een vrouw gilt in tijden van groote plotselinge spanning.

,,Zeg aan Mijnheer Forbes, dat ik nog bezig ben met de heeren van Scotland Yard," bracht hij uit. ,,Ik zal hem zoodra ik vrij ben opbellen. Hij zal 't wel begrijpen. In ieder geval kan ik 't nu niet verder uitleggen."

,,Ja Mijnheer," en Bates verdween.

,,Mijnheer Forbes? De heer bij wien U gegeten hebt?" vroeg Winter.

,,Ja," zei Theydon. Hij voelde, dat hij er iets aan toe moest voegen bij wijze van verklaring, maar zijn hart bonsde hem in de keel en hij durfde zijn stem niet vertrouwen.

,,U hebt hem zeker verteld, dat ze 't U van Scotland Yard lastig maakten, en nu wil hij hooren, wat het resultaat is?" Theydon zag een uitweg en maakte er dadelijk gebruik van.

,,Ik heb natuurlijk over den moord gesproken," zei hij, ,,maar Mijnheer Forbes stelde er nauwelijks belang in. Hij had de aanplakbiljetten van de couranten gezien, en dat was alles wat hij er van wist. Hij gaat geheel op in een plan om de menschheid te hervormen door luchtschepen en vliegmachines uit den oorlog te verbannen, en bemerkte, dat ik maar met een half oor luisterde. Hij wil, dat ik hem help, zoover als dat mogelijk is, en ik twijfel niet of de reden, dat hij nu opbelt is, dat hij mij morgen spreken wil."

,,Waarom gaat U niet naar de telefoon? Wij zullen wel wachten. Wij kunnen vanavond hierna toch niets meer doen."

,,Eerlijk gezegd ben ik niet in een stemming om over zulke fantastische plannen te spreken. Ik zal blij

Nouvelles de Hollande

Holländische Nachrichten. **Holland News.**

REVUE DU

NEDERLANDSCHE ANTI-OORLOG RAAD.

Rédaction: 51 Theresiastraat, la Haye (Hollande).

Bij A. W. Sijthoff's Uitgevers-Maatschappij te Leiden is het eerste nummer verschenen van een veertiendaagsch tijdschrift, het buitenlandsch orgaan van den „Nederlandsche Anti-Oorlog Raad" — een nieuw en krachtig bewijs voor het veldwinnen der vredesgedachte. Het is een verblijdend verschijnsel dat het bestaan van een tijdschrift als dit een behoefte is geworden. Zoowel aan den Anti-Oorlog Raad als aan de uitgevers werd herhaaldelijk gevraagd aan de pacifistische wereld een beter beeld te geven van den ontwikkelingsgang der vredesbeweging dan tot nu toe het geval was. Bovenbedoeld tijdschrift nu geeft *de geschiedenis van den vrede tijdens den oorlog*. Men vindt er in de eerste plaats in verzameld *de officieele nota's en verklaringen der Regeeringen*, voor zoover die betrekking hebben op den toekomstigen vrede; deze stukken immers zullen een belangrijk element vormen bij de verdere voorbereiding van den vrede. Wie zich op de 24 per jaar verschijnende nummers van drie vel elk der Nouvelles de Hollande abonneert (franco per jaar f 12.—, per half jaar f 6.—, bij meerdere abonnementen f 10.—, resp. f 5.—) verzamelt daardoor niet alleen een belangrijk materiaal dat hem onmisbaar is voor een juist begrip van de geschiedenis van den oorlog en den daarop te volgen vrede, doch draagt ook bij tot de ontwikkeling van de vredesgedachte. En hierin liggen de waarborgen voor een rechtvaardigen, duurzamen vrede!